

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen DD : 1837-07-11

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen DD : 1837-07-11", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 17*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2000 , s. 3. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-dd-txt-shoot-n27.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 17

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

DD:27

Den ved Adams Syndefald muliggjorte gennem det derved betingede Slægtsforhold (Slægtens Continuerlighed) virkeliggjorte Arvesynd, som den, om hvilken det hedder i Rom 5, 13.14., at alle Msk. syndede i Adam, fastholdt i sin kirkelig orthodoxe Consequents fjernende enhver pelagiansk Restrinction (cum hoc non ideo propter hoc – derimod et cum hoc et propter hoc paa eengang) fører den ikke nødv: Læren om Kirken, om dennes Overflødighed af gode Gjerninger, om den Velsignelse som denne (ifølge sit catholske Begreb fører med sig og som det ene Adæquate fører med sig) – med sig? Eller hvorvidt er hiin i Rom V mell. den første og den anden Adam opstillede Parallele corresponderende i sine to Leed? Eller er der Noget corresponderende til den Lære, at Alle syndede i Adam og Nogle bleve frelste i X., naar i det ene Tilfælde Synden sættes i Forhold til hele Slægten, sees fra Slægts-Standpunktet, i det andet Xstus stilles i Forhold til hvert enkelt Individ? [(]thi det oplyser jo ikke Noget, naar man siger, at ligesom de enkelte Msk. erklæres for Syndere kun forsaavidt som de finde sig i den almdl. Mskhed og gjøre den almdl. Msknatur til deres, saaledes ogsaa den anden Adams Børn blive frifundne kun forsaavidt de have Andeel i ham – hvor jo det er glemt, at det Ene er en Nødvendighed, det andet en sig for hvert enkelt Individ gjentagende Mulighed). Eller er her i Verden allerede det Forhold indtraadt: vi skulle være Engle liig, et Forhold der dog ellers omtales som et i en anden Verden først indtrædende? Eller er det ikke det samme Problem der paa den phænomenologiske Vei møder os, hvor det bekymrede urolige Individ ønsker ligesom en Mellemand, noget som vi netop maa erklære for Uprotestantisk. Eller betinger ikke Arvesynden consequent Læren om Kirken; thi ellers følger ikke det Arvelige det i Samfundet Givne – ell. ere Individerne løsrevne og Kirkebegrebet ophævet? i denne Henseende troer jeg at Günther har Noget under Læren om Gjerninger. Deri er den filosofiske Betydning af Læren om en Overflødighed af gode Gjerninger i Kirkens Skjød om en Faddergave paa den Xstnes Vugge, som betinget ved Generationens Udvikling i anthitetisk Forhold til Adams til Slægten. – Dermed kan man ogsaa sætte i Forbindelse den Forbøn, den uudsigelige Trang til at bede for sig som ulykkelige Afdøde søge tilfredsst hos Levende. (det kirkelige Dogme om Sjælemesse for Afdøde) cfr Kerner *eine Erscheinung aus dem Nachtgebiete der Natur* 1836 p. 214.

d. 11 Juli 37.